

2. Михаліцька Н.Я., Верескля М.Р. Логістичний менеджмент : навч. посіб. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020. 440 с.

3. Корінь М.В. Обруч Г.В. Корпоративна логістика : конспект лекцій. Харків : УкрДУЗТ, 2016. Ч.2. 61 с.

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Колеснік Е.В.

*Науковий керівник: Шершенюк О.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Формування інвестиційних ресурсів є важливою складовою інвестиційної та загальної фінансової стратегії підприємства, а також вихідною умовою здійснення інвестиційного процесу на всіх його стадіях. Нагромадження капіталу в межах самого підприємства (власний капітал і його реінвестування) та різними господарюючими суб'єктами, населенням є базою для формування підприємством інвестиційних ресурсів.

Питанням формування інвестиційних ресурсів підприємств присвятили свої роботи такі вчені: М. Білик, І. Бланк, Ю. Воробйов, В. Геєць, В. Гриньова, В. Грідасов, О. Данілов, М. Кісіль, С. Кривченко, Я. Крупка, Г. Куліш, Т. Майорова, М. Назарчук, А. Пересада, С. Реверчук, П. Рогожин, Б. Стеценко, О. Терещенко, В. Федоренко, Л. Червова, В. Шевчук, М. Бромвіч, Е. Брігхем, Дж. Кейнс, В. Кінг, Д. Кліланд, П. Массі, П. Самуельсон, Х. Хаймер, У. Шарп та ін. Проте, незважаючи на наявність певного наукового доробку, в сучасній науці поки що залишається невирішеним питання ефективного формування та використання інвестиційних ресурсів підприємств.

Основною метою формування інвестиційних ресурсів підприємства є задоволення потреб у придбанні необхідних інвестиційних активів та оптимізація їх структури з позиції забезпечення ефективних результатів інвестиційної діяльності [1; 2].

Процес формування інвестиційних ресурсів передбачає розгляд можливих джерел фінансування інвестицій з урахуванням специфіки господарської діяльності того чи іншого підприємства. Усі джерела формування інвестиційних ресурсів поділяють на три основні групи: власні, позикові, залучені (табл. 1) [3]. Вибір конкретного джерела фінансування інвестицій дозволяє розрахувати пропорції в структурі визначених джерел формування інвестиційних ресурсів.

У процесі управління формуванням інвестиційних ресурсів можна виділити наступні основні особливості [4]: процес формування інвестиційних ресурсів і процес первісного нагромадження капіталу пов'язані між собою; базою формування інвестиційних ресурсів є капітал підприємства, який призначений для реінвестування; для інвестування капіталу в реальні проекти і фінансові інструменти, необхідно його сформувати в потрібному обсязі, через те, що інвестиційний процес не може бути здійснений без формування інвестиційних ресурсів; формування інвестиційних ресурсів пов'язане з усіма

стадіями інвестиційного процесу підприємства; формування інвестиційних ресурсів за рахунок позикових джерел залежить від структури капіталу, досягнутої на попередній стадії; процес формування інвестиційних ресурсів носить регулярний характер і пов'язаний з усіма стадіями життєвого циклу підприємства; темп процесу формування інвестиційних ресурсів за рахунок прибутку підприємства залежить від тимчасових переваг його власників; процес формування інвестиційних ресурсів є безперервним; існує прямий зв'язок між метою інвестиційної стратегії і формуванням інвестиційних ресурсів.

Таблиця 1 – Джерела формування інвестиційних ресурсів

Джерела формування інвестиційних ресурсів	
Власні	<ul style="list-style-type: none"> - частина чистого прибутку; - амортизаційні відрахування; - страхова сума відшкодування збитків; - реінвестована шляхом продажу частини основних фондів; - іммобілізована в інвестиції частина надлишків оборотних активів; - довготрітні фінансові вкладення, строк погашення яких закінчується в поточному році
Боргові (позикові)	<ul style="list-style-type: none"> - інвестиційні кредити банків; - емісія облігацій компанії; - цільовий державний кредит; - податковий інвестиційний кредит; - інвестиційний лізинг
Залучені	<ul style="list-style-type: none"> - емісія акцій компанії; - внески сторонніх вітчизняних та зарубіжних інвесторів в статутний фонд; - безкоштовно надані державними органами та комерційними структурами кошти на цільове інвестування

Рівень ефективності інвестиційної діяльності підприємства багато в чому визначається цілеспрямованим формуванням його інвестиційних ресурсів.

Отже, формування оптимальної структури капіталу підприємства - це складний економічний процес, який пов'язаний з оцінкою альтернативних варіантів розподілу інвестиційних ресурсів та забезпечить єдиний комплексний вплив на інвестиційну діяльність вітчизняних суб'єктів господарювання, що дозволить останнім значно підвищити свою інвестиційну привабливість та фінансову стійкість.

Література:

1. Черненко Л.В. Інвестиційна діяльність підприємств та джерела її фінансування. – URL: <http://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/3.2/174.pdf>.
2. Гончаренко М.Л., Щетина М.І. *Проблеми формування інвестиційних ресурсів підприємства. Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2013. №41. С. 154-158.
3. Ангелко І.В. Основні джерела фінансування інвестиційних ресурсів підприємства в умовах його розвитку. – URL:

<http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2015/2/509.pdf>.

4. Костецький В.В., Бутов А.М. Особливості формування інвестиційних ресурсів підприємства в сучасних економічних умовах. – URL: http://www.ej.kherson.ua/journal/economic_15/1/37.pdf

НЕДОЛІК СУЧАСНІЙ КОНЦЕПЦІЇ МЕНЕДЖМЕНТУ І МОЖЛИВІСТЬ ЙОГО ПОДОЛАННЯ

Кравчатова В.С.

*Науковий керівник: Бабайлов В.К. к. е. н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Як свідчить огляд літературних джерел, зараз у практиці менеджменту використовується основна, сучасна теорія (правильніше – концепція) менеджменту (СКМ) [1]. Вона з'явилася у сімдесяті роки двадцятого століття на Заході, як результат узагальнення різних приватних концепцій менеджменту видатними класиками менеджменту: Фредеріком Тейлором, Анрі Файолем, Каролем Адамецьким [1]. Так, Тейлор визначає найголовнішу властивість менеджменту – його сутність як організацію виробництва; але він не торкається змісту менеджменту. А. Файоль, навпаки, не визначає сутність, але концентрує увагу на змісті менеджменту – до нього він включає п'ять елементів: передбачення (тобто, планування); організацію (тобто, проектування посад та їх взаємозв'язок); розпорядництво (мотивацію); координування (узгодження); контроль. К. Адамецький визначає і сутність менеджменту (узгодження, гармонізацію ресурсів і діяльності, тобто, організацію виробництва), і його зміст, до якого включає чотири елементи: аналіз, план, виконання, контроль. У розвиток розуміння менеджменту значний внесок внесли також подружжя Л. і Ф. Джилльберти, Г. Емерсон, Г. Черч, О. Богданов [1].

В СКМ визначені два основних аспекти менеджменту – його сутність і зміст. При цьому в зміст менеджменту включені шість основних елементів: планування (цілей), проектування (посад), мотивація (персоналу), ділове спілкування (ДС), прийняття рішень (ПР).

Однак практика використання СКМ виявила, що крім цих шести елементів змісту будь-які менеджери виконують і інші процедури як основного, так і допоміжного характеру. Не урахування цих процедур у змісті менеджменту є недоліком СКМ, який знижує ефективність його практики. Тому виникає необхідність у вирішенні цієї проблеми. Конкретно вона зводиться до вирішення питання – якими з вказаних процедур необхідне й можливе доповнити зміст менеджменту, який визначений в СКМ. Метою доповіді й стало визначення таких додаткових процедур. Для цього був проведений огляд літературних джерел для визначення таких процедур.

При цьому було виявлене, що для подолання недоліку СКМ вже існують реальні можливості. Так у [2] вже були виказана думка про те, що, наприклад, прийняття рішення (ПР) не може реалізуватися без його попередньої